

Νικοσάρα, ὅστις μάλιστα ἐξ ἐνέδρας πληγωθεὶς και-
ρίως ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Σκιάθον.

Καὶ ὁ μὲν Νικοσάρας, εὐτυχέστερος τοῦ Βλα-
γάθα, ἀπέθανεν ἐν Σκιάθῳ καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῶν συνα-
γωνιστῶν του ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ συνεσωρεύθησαν καὶ
τὰ λευκὰ λιθάρια, ἥτις καὶ τότε καὶ νῦν ὀνομάζεται
«Ρεῦμα τοῦ Λεγωνιστοῦ»· ὁ δὲ Βλαγάθας πιστεύσας
εἰς τὴν ἀμνηστίαν ἦν ὁ βεζιρὴς Ἄλλης ἔδωκεν εἰς
αὐτὸν καὶ τοὺς συναγωνιστάς του, ἀνεχώρησεν ἐκ
τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ τῆς Σκύρου διὰ τὴν πατρίδα
τοῦ Κρανιᾶν κομῆπολιν τοῦ κάτω Ὀλύμπου. Καθ'
ὁδὸν ὁμῶς συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν τουρκαλθδανῶν στρα-
τιωτῶν τοῦ Ἄλλῃ ἤχθη εἰς Ἰωάννινα, ἐνθα καὶ ὑπέ-
στη μαρτυρικὸν θάνατον.

Τοιαῦται αἱ ἀναμνήσεις τοῦ γέροντος. Ταύτας, ὡς
ἐγὼ ἤκουσα αὐτοῦ διηγουμένου, γνωρίζω τοῖς ἀνα-
γνώσταις τῆς Ἑστίης παρακαλῶν τοὺς γνωρίζοντάς
τι σχετικῶν εἰς διόρθωσιν ἀνακριθείας καὶ, ἐὰν υπάρ-
χῃ ἐν αὐταῖς, νὰ μὴ ὀκνήσωσι νὰ εἴπωσι τὸ ἀληθές.

Τὰ ὀνόματα τῶν πρωταθλητῶν τοῦ ἀγῶνος, τῶν
μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας λησμονοῦνται ἡμέρα τῆ ἡ-
μέρα, αἱ ὑποχρεώσεις ὁμῶς τὰς ὁποίας ἡμεῖς πρὸς
τὴν μνήμην αὐτῶν ἔχομεν παραμένουσιν ἀκέραιαι.
Μικρὸς μαρμάρινος σταυρὸς ἀνυψούμενος ἐν τῇ θέσει
ἐν ἣ ἐτάφη ὁ ἥρωϊς Νικοσάρας ἔσται μικρὸν τε-
κμήριον τῆς μεγάλης εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ὀφειλο-
μένης τιμῆς.

Ἐν Σκιάθῳ

Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ἄ ἐν Κερκύρᾳ λόγιος κ Γ. Καλοσγοῦρος ὡς ἀπαρχὴν
πλήρους μεταφράσεως τῶν Εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου,
ἦν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξεπόνθη καὶ προσεχώρως
ἐκδίδει εὐηρεσθήθη ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν πρὸς δημοσιεύ-
σιν τὸ σ' Εἰδυλλιον, ὅπερ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν
ἐπιφυλάσσοντες πᾶσαν κρίσιν ἡμῶν μετὰ τὴν ἐκδόσιν
πλήρους τοῦ ἔργου. Δ. τ. Ε.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Ἰγυόσεις ἀρχαία.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδυλλιον Βουκολιασταί,
Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος θέρουε ὄν-
τος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συνειλαύνουσι
καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφῆμου τοῦ Κύκλωπος
πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμψότερο ἄδουσι.
Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαιλεῖται τῷ Κύκλωπι
περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνεται
τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προ-
σώπου τοῦ Πολυφῆμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰδὼν
ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προ-
σώπου πρὸς τὸν Ἄρατον· δύναται δὲ οὗτος εἶναι
ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

Δαμοίτας, Ἄρατε, ὁ βοσκός, καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος
εἰς ἕναν τόπον ἔσμιξαν μίαν ἡμέραν τὰ κοπάδια·
γένεια πικρὰ ἔχε ὁ δεύτερος, μόλις τοῦ πρώτου ἀνθίζαν.
Σιμὰ ἔς τὸ ρεῦμα μίαν πηγῆς καθίσαν καλοκαίρι·
μεσουρανοῦσ' ὁ ἥλιος καὶ τούτα ἐτραγουδοῦσαν.
Πρῶτος ὁ Δάφνης ἄρχισε ποῦ πρῶτος προκαλοῦσε·

Δάφνης.

«Πολύφημε, ἡ Γαλάτεια βαρεῖ σου τὸ κοπάδι
μὲ μῆλα, καὶ γιδοβοσκὸν καὶ ἀχόρταγον σὲ κράζει·
καὶ σύ, δύστυχε, δύστυχε, ποσῶς δὲν τὴν κυττάξεις,
ἀλλὰ γλυκὰ καὶ ἀμέριμνα τὴν σύριγγα σημαίνεις.
Κύτα, καὶ πάλι σου βαρεῖ τὸν σκύλο ποῦ φυλάγει,
καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ πέλαγο κυτάζοντας γαυγίζει

καὶ τὴν θωρίαν τοῦ ξάστερα τὰ κύματ' ἀναδίνουν,
ὡς τρέχει ἔς τὴν ἀκρογιαλιὰ ποῦ σιγανὰ φλοισβίζει.
Πρόσεξε μὴ τῆς κορασιᾶς χρομήσῃ μέσ' ἔς τὰ πόδια,
ὡς ἔργεται, καὶ τ' ὠμορρο κομῖ τῆς αιματώσῃ.
Αὐτὴ κ' ἐκεῖθ' ἐρωτικά σὲ παίζει, ὡσάν τοῦ ἀκάνθου
τὰ ξερὰ γυνῶδια ἔς τοῦ θερμοῦ καλοκαιριοῦ τὴν λαῦρα·
ζητᾷ σε, ἀν σὺ δὲν τὴν ζητᾷς, κί' ἀν τὴν ζητᾷς σὲ
φεύγει·

καὶ κάθε τι τεχνεύεται· συχνὰ τοῦ ἐρωτευμένου
καλὰ δείχνουν. Πολύφημε, κί' ὅσα καλὰ δὲν εἶνε. »
Τότε ὁ Δαμοίτας ἄρχισε καὶ τούτα ἐτραγουδοῦσε·

Δαμοίτας

«Τὴν εἶδα ποῦ τὰ πρόβατα βροῦτε μὰ τὸν Πᾶνα·
καθόλου δὲν μοῦ ξέφυγε, δὲν ξέφυγε τὸ ἕνα
γλυκὸ μου τοῦτο (!), ποῦ ποτὲ τὸ φῶς του δὲν θὰ θά χάσῃ.
καὶ αὐτὸς ὁ μάντις Τήλεμος, ποῦ τὰ κακὰ προλέγει,
κακὰ νὰ φέρῃ σπῆτι του, νὰ τάχουν τὰ παιδιὰ του
Ἄνωμα ἐγὼ δὲν τὴν κυτῶ, γὰ νὰ τὴν ἐρεθίσω,
καὶ λέγω τῆς με καύχημα π' ἄλλην γυναῖκα εὐρήξῃ.
Καὶ αὐτὴ ζηλεύει ἀκούοντας καὶ λυώνει καὶ μανίζει
κυτῶντας ἀπ' τὸ πέλαγο ἔς τὰ σπῆλαια καὶ ἔς τὰς
μάνδρακις.

Τοῦ σκύλου ἐγὼ τοῦ σφύριξα γὰ νὰ τὴν ἀλυκτῆσῃ,
ὅπου καὶ αὐτός, ὅταν ἐγὼ τὴν κόρη ἐρωτευόμουν,
μὲ τραφερὰ μουμουρητὰ τὰ πόδια τῆς φιλοῦσε.
Τοῦτ' αὐτὴ βλέποντας, συχνὰ μηνύματα θὰ στέλνῃ,
κ' ἐγὼ κλεισμέναις θὰ κρατῶ τὰς θύρας, ὡς ποῦ μ'
ὄρων.

νὰ τάξῃ, εἰς τοῦτο τὸ νησί τὴν κλίνη νὰ μοῦ στρώσῃ.
Ἄσχημος ὅσο δά, θαρρῶ, δὲν εἶμαι, ὅπως μὲ λέγουν·
ἔς τὰ γαληνὰ νερὰ προχθὲς κυτοῦσα τοῦ πέλαγου,
καὶ ὠμορρα τὰ γένεια μου, κί' ὠμορρ' ἢ μιά μου κόρη,
ἔς τὴν γνώμη μου, μοῦ φαίνονταν, καὶ τὰ λαμπρὰ μου
δόντια

λευκότερ' ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πάρου μοῦ ξαστράφταν,
καὶ τρεῖς φορὰς, μὴ βρασκῶθ' ἔφτυσα μέσ' ἔς τὸν κόρφο,
κατὰ ποῦ ἡ γραῖα μάγισσα μοῦπε ἢ Κοτυταρίδα,
αὐτὴ ποῦ ἔς τοῦ Ἰπποτιῶνα τῶν θεριστῶν λαλοῦσε.»

Ὡς εἶπε τούτα, ἐφίλησε τὸν Δάφνην ὁ Δαμοίτας·
σύριγγα τοῦτος ἔδωκε, καλὸν αὐλὸν ὁ Δάφνης.
ΠΑΪΖΕΙ ὁ Δαμοίτας τὸν αὐλὸν, τὴν σύριγγα ὁ βουκόλος
καὶ τὰ μοσχάρια ἐχόρευαν ἔς τὸ μαλακὸ χορτάρι·
κάνενας δὲν ἐνίκησεν, ἀνίκητοι ἀπομείναν.

Ἐν Κερκύρᾳ

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ἄλφριδῶν Στιβέν;

Ἐ τὴν ἀγκαλιά μου γέροντας

Τ' ὀλόχρυσό κεφάλι,

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς

Χαμύλωσε μὲ μιά.

«— Ἄφου τὸν κόσμον ἐμίσηδες,»

Μῶλεγε ἀγάλι γάλι,

«Πῶς θὰ πιστεῦθ ἢ δύστυχη

Πῶς μ' ἀγαπᾷς πιστά;»

— Ὅταν σὲ κλειῶ, τῆς ἔλεγα,

Ἐ τὴ φλογερὴ ἀγκαλιά μου,

Τὰ βράδινα μου, κόρη μου,

Γιὰ λίγο ἀλψμονῶ.

Φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε

Τὰ μαῦρα σωθικά μου,

Ἐμίσησα κ' ἐμίσησα

Γιατὶ πολὺ ἀγαπῶ!

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΩΚΗΣ

1) Τὸ μάτι του.